

Fa un mes que estem en una guerra

Montse Soler
Professora d'Infermeria

Fa un mes que estem en una guerra, una lluita contra una pandèmia de COVID-19. Ahir vaig sortir de guàrdia i en aquests moments puc començar a fer una reflexió sobre els moments que estem vivint. Jo sempre he treballat a urgències i les he vist de tots colors, però amb aquesta situació no ho havia vist mai, és excepcional, ha vingut de manera brusca, estàvem fent classes, vivíem en el nostre dia a dia classes, guàrdies, TFG. Però de cop i volta tot s'ha parat amb una situació surrealista de manera brusca, que amb gran rapidesa hem d'actuar, aplicar moltes tècniques amb molta complexitat.

En dos dies es van reorganitzar els boxs d'urgències com a semi-intensius, UCI duplicades a UCI i a la REA de quiròfan, tot l'hospital són pacients amb coronavirus. Treballar amb Epi, monos, mascaretes i ulleres moltes hores seguides que no et deixen ni veure bé ni respirar, que et fan llagues a la cara. Psicosis de no tocar res, marxar de l'hospital dutxat i roba neta per no portar-ho a casa i estar el màxim apartat de la família per no contagiar. Es reorganitzen els equips amb personal d'altres serveis, amb companys joves, alumnes de quart inexperts, però se sumen a viure la malaltia i la mort en aquesta intensitat, amb jornades esgotadores i intenses, i amb condicions que no són òptimes, falten equipaments en alguns moments per treballar. Els pitjors moments en aquesta crisi, és veure un company teu intubat, som els que estem al davant, per viure això no estàvem preparats. Sents una impotència que no es pot explicar, els pacients estan sols i no es poden acompanyar en els seus darrers moments, el pacient no pateix, intentem fer totes les cures el millor possible. És tot el contrari del que fins ara hem anat promocionant en les cures pal·liatives dels pacients.

Aquesta crisi del coronavirus ha evidenciat el treball en equip de tots els professionals, ajudar-nos, buscar material, respiradors, llits. Ens hem tornat inventors, tothom s'ha sumat a buscar solucions per donar servei als professionals que estem al davant. Com a infermera puc dir que, quan tot això s'acabi, gestionar aquesta experiència de viure la malaltia i la mort amb aquesta intensitat no serà fàcil.

Quines ganes de poder trobar-nos a la cafeteria de la FUB i fer una gran abraçada als meus amics i companys, no valorem el que tenim. Ens en sortirem.